

En Søragesang
Efter den i Livet elskede
Skipper Petter Julius Pettersen
af Tromsø,
der uheldigvis paa en Reise til Spitsbergen gik overbord og
drukne den 29de Juni 1869.

Forfattet af J. D. Nilsen paa Jagt "22de Juli" af Tromsø
den 2den Juli 1869.

Synger og læger for Herren i Eders
Hjerter og siger altid Gud og Faderen
Tak for alle Ting i den herre Jesu Kristi
Navn. Pauli Brev til Epheserne? 5 Kap.
19 og 20. Vers.

Mel: O kjære Sjel, frygt aldrig mer.

En Sang jeg her fremføre vil
Læg Mærke nu og hør dertil;
Jeg eder vil fortælle en sørgelig Historie
Som ogsaa jeg er Vidne til;
jeg vil ei overdrive,
Men Sandhed her beskrive.

2. Jeg beder Eder Venner kjær
helst I, som Sorgen trykker her
I ville mig undskylde
Om jeg med en uøvet Pen
Vil hædre en elskværdig Ven,
En Søragesang jeg kvæder

Men det mig ikke glæder.

3. Atten hundred' ni og sexti,
Da vi sidst i Juni skrev,
Vi mønstret blev til Spitsbergfangst
Og Reisen gjorde Ingen angst,
Da vi os nærmed Landet
En ti Mil ud paa Vandet,

4. En Aften just ved Klokken ti
Da fik vi Is om Styrbords Sid'
Og Alle blev udpurret,
For Rev i Seil at tage ind;
Thi her var taaget Luft og Vind,
Og Uheld var forhaanden;
Thi Petter? udgav Aanden.

5. Ret som han Rev i Seilet ta'r,
Uheldigvis han gaar overbord,
Hans Folk Allarm da gjorde.
Vi paa et andet Fartøi ser
hvad Ulykke der monne ske,
Vi Baaden løs da skjærer
Og den paa Vandet fører.

6. Vi sprang da to Mand ind i den
Men blev aligevel for sen,
Han under Vandet synker.
Vi maatte da tilbage snu
Vi Mænd i Baaden som var to
Og hannem overlader
Til den algode Fader.

7. Han med os udi Selskab var
Og som en Broder handlet har
paa denne Reise og hver Tid
han viste os bestandig Lid.
Vi ham ei havde villet mist
For Verdens Gods og Penge,
men han ei levet længe.

8. I Søstre to og Broder en,
som nu af Sorgen føler Men,
Tro kun det er Guds Villie,
At I paa Jorden bærer Sorg,
Tænk Gud er Eders faste Borg,
han vil jer Haanden række,
Lad han jers Sorg bedække.

9. Jeg hørte han berettede,
mens han i Livet vandrede,
at han og var forlovet.
Men han ei Brud med hende stod,
Han var vist Verden altfor god
Hans Hane nu i Himlen galder,
Og med sin Frelser taler.

10. Lad Fisken kun hans Kjød og Ben
Fortære, det gjør Ingen men,
Naar Sjelen End annammer.
Du som hans Kjæreste og var,
Du fik en Skaal som ei var rar,
Men se det var Guds Villie,
At vise denne Lillje?

11. Gid vi som nu tilbage er,
af dette Syn ret kunde lær',
Til Gud af Hjerte bede;
At han vil os fra hastig Død
Ja og ifra hans haarde Nød,
Udfri os og bevare,
Saa vi gaar fri for Fare.

En Sørgesang

for en sørgende Søster fra Sands Sogn i Trondenæs Præ-
stegjeld, som mistede sine trende Brødre, da de paa en Reise
til Lofoten omkom paa Søen den 15de Januar 1861.

Forfattet af ?? Jansen?

Bed og vær bered til enhver Tid at
modtage Budskabet; thi du ved ikke paa
hvad Tid og hvilket Sted herren vil kal-
de dig.

At mine Venner de ere ei saa mange,
Venneløs jeg er paa denne Jord;
Forladt og Ene jeg nu her maa vandre,
Ei Nogen taler til mig et kjærligt Ord,
Ei noget Ord ifra en Ven
mer lyder som mit Hierte kunde gjøre glad;
Surt og vredt paa mig Enhver mon skue,
som om jeg deres Fiende dog var.

2. Mennesket ubestandig er som Blomsten,
Det hører vi af Herrens eget Ord;

Ja deres Tale den er ufornuftig,
Forgjængelig dem er paa denne Jord
Mange prater udaf store Skatte,
mange segne udi Armod ned,
mange sukke for de er Forladte
og ønsker sig altid en bedre Fred.

3. Min Moder hun bortdøde medens jeg var liden,
Jeg hendes ømme Blik ei mindes kan;
men jeg vil ei misunde dig den Glæde,
som du nu har for dine Trællefjed;
Du er forsamlet udi Himlens Glæder,
Blant dine Sønner som her vandred bort.
Ja deres Tid var ikke her saa længe,
Den var paa Jorden meget, meget kort.

4. Der de ud reiste paa Havets dybe Bølger,
Fandt de for sig en fæl og fugtig Grav;
En Storm af Vesten dem da overfalder
og dem sank i det Dybe ned.
Domsbasunens Dag paa dennem kaldte
De skulde samles for den store Gud.
De opnaaed' ei saa høi en Alder,
førend de vandred ifra Verden ud.

5. Tung var Sorgen for vor gamle Fader,
naar han mindes om sine Sønners Død;
Ofte Øiet ham i Taarer bader,
Sorgen givet har ham tunge Stød,
og vi Sødskende som er tilbage,
Fældet har saa mangan bitter Taar'.
Gud vor Fader, Du os Trøsten giver,

Til vi engang i Himlen samlet staar.

Tilkjøbs hos M. Urdal i Tromsø.

G. Kjeldseths Bogtrykkeri.